

Ivona Březinová

Laura,
ty jsi ale číslo

bambôok

bamb**oo**k

Ivona Březinová

*Laura,
ty jsi ale číslo*

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Ivona Březinová

Lauro, ty jsi ale číslo

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6118. publikaci

Ivona Březinová (www.brezinova.cz)

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh obálky Martina Pavlova

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 120

Vydání 2., v nakladatelství Grada Publishing 1., 2016

Vytiskla tiskárny FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2016

Cover Illustration © Martina Pavlova

ISBN 978-80-271-9047-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-9046-1 (pdf)

ISBN 978-80-247-5655-4 (print)

KAPITOLA I.

Táta chtěl kluka. Táta chtěl kluka, a narodila jsem se já. Holka jako poleno. Nejhorší na tom bylo, že doktoři mámě skoro celé těhotenství tvrdili, že budu kluk, a táta jim bezhlavě uvěřil. Byl tak natěšený, že se dokonce odhodlal jít k porodu. Jenže když jsem se poprvé koukla na svět, táta koukl na mě a zjistil, že mi do kluka něco podstatného chybí. V první chvíli se naštvál tak, že vyletěl z porodního sálu jako rozzuřený sršeň a ze zeleného pláště, plátěné čepičky a návleků ho svlékali až u vrátnice.

Jenže netrvalo ani půl hodiny a byl zpátky. Mírný jako beránek a s ohromnou kyticí růží. Máma mu je pochopitelně hodila na hlavu, ale nakonec ho přece jen vzala na milost. Máma je chytrá a moc dobře ví, že chlapi někdy blbnou. Aspoň naše babča těmihle slovy pokaždé končí historku o mém narození a vypráví ji takhle už třináct let. Minulý týden mi totiž bylo třináct.

Někdy si myslím, že to má táta u mámy stejně ještě schovaný, ale já se na tátu nezlobím. Vlastně ho docela chápu. Taky si někdy říkám, že bych snad radši byla kluk. Už kvůli těm porodům a takovým věcem. A navíc – táta už tehdy doma jednu holku měl.

Sestra Tamara je o tři roky starší, o tři roky krásnější a o tři roky chytřejší. Aspoň to tak o sobě říká.

Já osobně si myslím, že je někdy úplně blbá. Zvláště když se nechá tím cvokem Milanem ze stavební průmyslovky líbat v průjezdu u školy, kde je každý vidí.

Tamara se narodila v prosinci, a měla jít proto do školy o rok později. Jenže jako malá byla pořád nemocná, a kvůli tomu dostala ještě jeden odklad. Do první třídy šla, když jí bylo sedm a tři čtvrtě. Teď si myslí, že ačkoliv je v devítce, je málem dospělá. To mně až bude šestnáct...

„Laurine, jsi doma?“

To je táta. On mi tak říká, když už se jmenuju Laura, a ne Petra, jak si přál. Petra znamená „skála“. Tvrdá jako skála. Holka nemá být ufňukaná fiflena, ale kurážná a sportovní holka do nepohody.

A tak hraju závodně fotbal.

„No tak, Laurine, kde jsi? Jaký byl trénink?“

„Bezva.“

„A co tvoje přihrávka přímým nártem?“

„Jo, už to jde líp. A představ si, dneska jsme hrály ve vestách s takovými velkýma kapsama plnýma písku.“

„Proč písku?“

„No, kvůli zátěži, víš. Romeo říkal, že až nám ty vesty zase sundá, budeme lítat nad hřištěm jako motýlci.“

„A lítaly jste?“

„Lítaly. Ale jenom chvílku. Romeo po pěti minutách prohlásil, že už je to zase jenom ploužení.“

Romeo je náš trenér. Jmenuje se Roman Korčák a je mladý a krásný. Prostě Romeo, no.

Ve škole je rušno. Samé zkoušení a písemky, když je před pololetím. Takže žádná nuda. Zvláště když se od rozevřeného klasifikačního sešitu ozývá Kleopatřino mumlavé „k tabuli půjde...“.

„Pokorná.“

Pochopitelně. Dalo se to čekat. Z dějáku jsem už nebyla tasená ani nepamatuju. Loudám se uličkou mezi lavicemi a očima visím na Kristýně. „Budeš naporovádat?“

„Osobnost Jana Žižky v českých dějinách,“ oznámila mi Kleopatra a tázavě na mě pohlédla egyptsky nalíčenýma očima.

No nazdar, na husitství jsem chyběla, blesklo mi hlavou, ale kývla jsem, že jako rozumím, a zděšeně jsem koukla po Kristýně. Ta horečně zalistovala hustě popsaným sešitem.

„Mistr Jan Hus... teda... Jan Žižka,“ začala jsem zbrkle, „...se narodil...“

„Ano, a také zemřel,“ poznamenala Kleopatra kousavě. „Ale nás zajímá hlavně to, co bylo mezi tím.“

„Mezi tím přišel o oko,“ vyhrkla jsem.

Ne že by o to oko nepřišel, ale Kleopatra po mně chtěla spíš letopočty a místa bitev a taky taktiku Jana Žižky při vedení boje. Jenže do toho jsem se pořád nějak nedokázala strefit, ačkoliv Kristýna si mohla ukroutit pusu a rukama předváděla koncert pro neslyšící.

Když jsem nakonec místo spanilých jízd řekla, že husiti podnikali do zahraničí jízdý půvabné, poslala mě Kleopatra zpátky do lavice.

„Půvabná možná jsi, Pokorná,“ komentovala Kleopatra můj výrok. „Ale co je půvab bez základních historických znalostí?“

A tak mám zase jednu kouli. Pěkně kulatou jako fotbalový míč. Nejlíp ji pěkně nakopnout a vstřelit do brány. Jenže spíš bych potřebovala nakopnout já. Takhle si zvorat známku z dějepisu těsně před vysvědčením. S dvojkou z písemky a jedničkou a trojkou z minulých zkoušení mi teď vychází skoro čistá trojka.

Kristýna rozpačitě krčí rameny. „Líp to nešlo.“

#

„Líp to nešlo,“ hlesnu doma, když se sklopenou hlavou nesu dějepisnou kouli k podpisu.

„Hůř taky ne,“ poznamenala máma nad rozešitým divadelním kostýmem. „Teď jdi a sedni na to. Večer tě vyzkouším z učiva za celé pololetí a zítra poprosíš paní učitelku, jestli by sis to ještě nemohla opravit.“

„Zítra děják nemáme.“

„Tak pozítří,“ řekla máma už o poznání zvýšeným netrpělivým hlasem. „A ať tě nenapadne si myslet, že půjdeš dneska na trénink.“

„Proč by neměla jít na trénink?“ vyjeví se táta, který zrovna vchází do dveří. Boty na rohož, kabát na věšák, čepici na polici. Asi byl zase na pracáku shánět

zaměstnání. Před měsícem firma, kde léta pracoval, zkrachovala, a táta teď nemusí chodit do práce. Vlastně ani nemůže, když ho nikde nechtějí.

„Laura musí trénovat, trénovat, trénovat,“ tvrdí právě táta mamce. „Zimní přípravné období je v plném proudu a od poloviny března ji čeká spousta zápasů. Jak říkám, teď musí trénovat, trénovat, trénovat.“

„A já říkám učit se, učit se, učit se,“ řekla máma tónem, který nepřipouští námitky.

„Ale jdi,“ směje se táta, „mluvíš jak Lenin.“

„Kdo je to Lenin?“ odvážila jsem se vstoupit do rodičovského hovoru.

„No, to je právě to, o čem mluvím,“ naježila se máma. „Kdybys uměla dějepis, lítej si po hřišti klidně každý den, ale takhle...“

„Co blázníš, o Leninovi se dneska ve škole už neučí,“ nechápe táta pořád mámino rozčilení. „Aspoň ne tolik.“

„Ty jsi s ním začal, já ne,“ pokrčila máma rameny. „A ty se mazej učit,“ obrátila se na mě s takovým pohledem, že jsem raději vypadla z pokutového území a rezignovaně rozevřela učebnici.

#

Kleopatra mě proklepala jak sto let starý koberec. Ale dva dny šprtání byly na mně vidět. Vlastně spíš slyšet. Kleopatra nakonec přimhouřila oči orámované silnými černými linkami a dala mi na vysvědčení dvojku.

„A příště se uč průběžně, Pokorná,“ houkla za mnou smířlivě.

Stejně si myslím, že jsem ji získala těmi informacemi z historie fotbalu. Poslouchala mě jak čerstvě vyvoraná. To prý netušila, že fotbal se hrál už před pěti tisíci lety a ještě ke všemu s koulí naplněnou peřím nebo lidskými vlasy.

Nejvíc z toho ovšem byla odvázaná Zuzana. Pro takovou blbost, jako je fotbal, by si prý nikdy vlasy ostříhat nedala. Fiflena.

#

„Proč jsi nebyla minule na tréninku?“ obul se do mě Romeo, sotva jsem si obula kopačky. „Nedělej mi tady z toho holubník, jo?“

„Ona se musela učit,“ zastala se mě Patuna. „Za pár dní máme výzo.“

Patuna je vedle Kristýny moje nejlepší kamarádka. Ve skutečnosti se jmenuje Patricie, ale co já vím, tak jí tak nikdo nikdy neřekl. Aspoň na hřišti určitě ne.

„Dost řečí a mazejte se rozcvičit,“ okřikl teď Patunu Romeo a popuzeně vyběhl napřed.

„Co mu je?“ vykulila jsem oči. „Že tak vyvádí?“

„Je vadnej,“ mávla Patuna chlácholivě rukou.

„Není vadnej,“ zastávala se ho rychle Aneta. „Náhodou má starosti, abyste věděly.“

„Starosti, jo?“ vykulila oči tentokrát Patuna. „A jak ty to, Anetko, víš?“

„No jak, normálně... slyšela jsem, když to někomu říkal do telefonu.“

„Tak povídej,“ vybídla ji Patuna. „Co ještě víš?“

„To já přece...“

„Holky, kde jste?“ ozval se Světlanin naléhavý hlas. „Už začínáme!“

„Tak padáme,“ rozhodla Patuna. „Ale po tréninku nám to řekneš,“ dodala ještě k Anetě nesmlouvavě.

Při sérii kliků, dřepů, shybů a letmých startů jsme Romeovy problémy hodily stranou. Za chvíli z nás pěkně lilo a nemohly jsme se dočkat, kdy už nám konečně hodí míč.

Nehodil.

„Vemte si švihadla a v sériích dvacetkrát snožmo, dvacetkrát střídavě, jedeme na výdrž!“

„Se snad potentočkoval, ne?“ houkla Irča potichu.

„Má starosti,“ mrkla na ni Patuna spiklenecky.

Ostrý hvizd nám nedovoľoval pokračovat v rozhovoru.

„Lauro, hni laskavě tím svým zadkem, ano?“

Vztekle jsem mrskala švihadlem do zdupané a nedávnými mrazy zdecimované trávy. Dvacet snožmo, dvacet střídavě. A znovu. Dvacet snožmo, dvacet střídavě... Škobrtnout o drn, zatnout zuby a znovu. Dvacet snožmo...

„Stačí! Provedeme nácvik standardních situací. Nejdřív přechod z obrany do útoku a naopak.“

Tenhle trénink nestál za nic. Konečně bylo po všem a Romeo nás blahosklonně propustil do šaten.

„Teda holky, já mám dneska nohy ubroušený až...“ začala Vendula žalostně.

„Počkej,“ přerušila ji Patuna. „Aneta nám něco poví.“

„Co bych povídala?“ udělala Aneta dokonale nechápavý obličej. Ten ona umí.

„O Romeovi,“ napověděla jsem jí ochotně. „Tak dělej, co teda víš?“

Anetino zoufalé „nic!“ zaniklo v bouři holčičích hlasů.

„Au, pusťte mě! Irčo, nech toho, já vám to teda řeknu.“

„No?“ zeptala se Patuna vyzývavě.

„No,“ nadechla se Aneta. „Asi... asi se rozešel s Julčou!“

KAPITOLA 2.

Seděly jsme v cukrárně U Antošů a srkaly sprite, každá před sebou navíc rakvičku se šlehačkou na oslavu dobré zprávy.

„Minutu ticha za Julču!“ vykřikla Vendula svým kravím hlasem, až se skleničky na blízském baru málem rozcinkaly a dvě babky poklidně popíjející kafičko se na nás pohoršeně zadívaly přes skla vycíděných brýlí.

„To nic, to za vašich mladých let nebývalo,“ vykvikla rozpustile Elíza k jejich stolku a ostatní holky se pobaveně rozhihňaly.

„Tak ta minuta ticha,“ zahřímala Vendula neodbytně a zapíchla oči do svých hodinek s digitálními stopkami. „Nebo aspoň půl,“ dodala při letmém pohledu na naše křečemi zkroucené postavy.

„Nevyprsknout půl minuty se nám podařilo až napotřetí.“

#

S Julčou chodil Romeo celou dobu, co ho známe. A shodly jsme se s holkama, že nikdo z nás nezná pitomější nemehlo, než je ona.

Jednou vzala v šatně do ruky fotbalový míč a hned si ulomila nehet. Ten ale byl! Elíza dokonce tvrdila, že je určitě umělej. Možná jo, Julča se mohla zbláznit. Tak co na ten míč sahá, když je taková nešika?

Úplně nejlepší to ale bylo o prázdninách na letním soustředění v Jetřichovicích. Julča za naším Romeem přijela s dvěma naditými kufry, prý na víkend. Kufry plný hadrů a ona se pak celý dva dny povalovala u rybníka nahoře bez. To si ty kalhotky od plavek mohla strčit do kapsy spolu s kartáčkem na zuby a kufry klidně nechat doma.

A stejně ty svoje prsa vystavovala jenom proto, aby nám dokázala, jak jsme proti ní nevyvinutý. Teda, jak kdo. Například Vendula má prsa jako kojná. A taky Elíza nosí nejmíň céčka.

To já žádnou podprdu ještě nepotřebuju. Taky jsme s Patunou v družstvu nejmladší, teprve před půlrokem nás přeřadili ze starších žákyň k mladším dorostenkám. A Vendule i Elíze bude pomalu šestnáct. Jako ségře. Až mně bude šestnáct...

Jenže já žádný prsa nechci. Je s nima jen otrava, všude to překáží a blbě se s tím běhá, říkala Vendula. A je to fakt. Jednou, když jsem byla sama doma, tak jsem si půjčila máminu podprsenku, do každého košíčku jsem narvala půlkilovku rýže a pokoušela jsem se utíkat aspoň po pokoji. Bylo to příšerný. A to ani nemluvím o tom, že se pak jeden z těch pytlíků protrhl a já si čtvrt hodiny hrála na Popelku. Kdepak, s prsama je jenom potíže.

#

Vysvědčení dopadlo podle očekávání. Pět dvojek. Z máti, čedi, angliny, dějáku a zemáku.

+

„Nic moc,“ řekla máma, ale přece jen vylovila z mrazáku harmonii.

Harmonii já zbožňuju. Je to ten nejbáječnější zmrzlinový dort, jaký znám.

„Nehltej tak, ať se nenachladíš.“ Táta stál nade mnou a mlsně přešlapoval.

„Chceš?“ nabídla jsem mu spiklenecky.

„Já to vidím,“ ozvala se mamka obrácená čelem ke sporáku.

„Tak to vidíš,“ mávl táta rukou a raději se uklidil do obýváku k televizi.

Chudák. Před půl rokem mu zjistili cukrovku a od té doby je na dietě. Dost ho to tehdy vzalo. A pak ještě ta výpověď... Není divu, že si občas tajně osladí život čokoládou. Myslím, že by na dietě vůbec nebyl, nebýt mamky. Ale ta ho drží pěkně u huby. U mlsné huby, chci říct.

V zámku dveří se ozvalo ségřino charakteristické šátrání. Teda já nepochopím, jak se někdo nemůže strefit klíčem do zámku hned napoprvé.

„Á, Tamara,“ pronesla mamka a vyčkávavě se postavila u dveří.

„Čau,“ houkla ségra.

„Nazdar,“ přivítala ji mamka. „Tak co?“

„Co jako?“ protáhla Tamara.

„No výzo, vysvědčení,“ napovídala jsem snaživě.

„Jo tak, dobrý,“ houkla zas Tamara a šinula se do svého pokoje.

„No tak mi to snad ukážeš, ne?“ zastavila mamka Tamařin pokus o zdekování se.

„No jo,“ zahuhlala ségra. Chudák. Asi to její výzvo moc dobrý nebude.

Tamara klekla na koberec a vysypala obsah koženého batůžku před sebe.

„Co blázníš?“ utrhla se na ni mamka. „Takhle na zem... A co je tohle, prosím tě?“ sehnula se hbitě pro sadu očních stínů a korálově rudou rtěnku. „Proč to nosíš do školy? Doufám, že se nemaluješ! Není na to náhodou trochu brzy? Na takovéhle věci máš ještě čas!“

No jo, naše mamka, když spustí, tak neví, kdy přestat.

Jenže přestala.

Nad Tamařiným vysvědčením by asi přestal každý.

„Ty máš čtyřku z češtiny?“ vydechla nakonec nevěřičně. „Čtyřku?“

„Kdo má čtyřku z češtiny?“ strčil táta polekaně hlavu do dveří.

„Tvoje dcera, představ si,“ ozvala se mamka kousavě.

„Která?“ zablábolil zmateně táta a nejistě se podíval z jedné na druhou. Pak si ale všiml mé nedojedené harmonie, nad kterou ještě před chvíličkou žádostivě postával, a pohledem se vrátil zpět k Tamaře, stále ještě klečící na koberci spolu s kupičkou knížek a sešitů.

„Ty neumíš česky, Tamaro?“ zeptal se nechápavě, protože v jeho představách dostávají čtyřku z češtiny

jen děti cizích státních příslušníků. Na chvílku zapátral v paměti, ale nakonec usoudil, že v naší rodině je to široko daleko hluboko jenom samý Čech.

„Jste Češi jak poleno,“ prohlásil nakonec hrdě.

„Ona je poleno,“ nevydržela to mamka. „Dubový. Řekneš mi, jak se teď chceš dostat na tu oděvní průmyslovku?“

„Tak půjdu na švadlenu, no,“ zabručela Tamara.

„Na švadlenu!“ vyjekla mamka a udělala takový divný pohyb... no, zalomila rukama, by se dalo říct. Ale těsně nad Tamařinou hlavou.

Táta si kapesníkem otřel čelo a pomalu se šinul k mé nedojedené harmonii. Solidárně jsem mu podala svou lžičku.

„Jdeš od toho!“ křikla mamka, která má opravdu oči všude.

„Ale já musím, Helenko,“ zakvílel táta. „Víš, jak mně z toho nerváku teď prudce klesnul cukr v krvi?“

#

Celé odpoledne byla doma tichá domácnost. Tamara brečela v pokojíku a nebyla s ní řeč. Táta vyčerpaně usnul na kanapi a mamka se uklidňovala pečením tvarohových buchet, které v naší rodině kupodivu nikdo nejí. Popadla jsem bundu a míč a potichu se vytratila před dům.

„Čau, u vás bylo nějak veselo, ne?“ poznamenal Zdeněk, co bydlí hned pod námi a chodí do 5. A.

„Neměj péči,“ odsekla jsem našťvaně. Ale pak mě napadlo, že bych potřebovala nahrávače. „Šel by sis zakopat?“ navrhla jsem mu opatrně.

Chvilí se kroutil jako hádátka řepné, ale nakonec jsme se přece jen vydali na plácek za domem. Je tam sice perfektní zeď, ale živý nahrávač je přece jen živý nahrávač.

Po chvíli mi bylo jasné, že jsem se unáhnila. Zdeněk byl všechno, jen ne živý nahrávač. Míče mu lítaly těsně kolem nohou, mójely ho a on je blekotavě honil a v ruku přinášel zpátky jako aportující pes.

„Proboha, ty jsi nikdy nehrál fotbal?“ křikla jsem na něj našťvaně.

„Ale jo,“ řekl nejistě. „Jenže já jsem osvobozenej z tělocviku. Kvůli páteři, víš.“

„Aha. Tak toho radši nech, aby sis něco neudělal,“ řekla jsem rychle a vzala mu míč z ruky.

Loudavě se vracel k domu a já zaútočila proti zdi. Zlatá dobrá zeď.

Posílala jsem jí míče a ona mi je prudce vracela nazpátek. Tam a sem. Tam a sem. Vnitřním nártem, vnějším nártem, přímým nártem. Ten je nejhorší. Aspoň pro mě. Ale když se člověk postaví přímo proti směru dráhy míče a nohu nastaví úplně rovně, tak...

„Budeš tady ještě dlouho?“ ozvalo se za mnou.

Kluk. Úplně cizí. V modré teplákové soupravě. S tenisovou raketou. A docela hezkej...

„Co tak vejráš? Nikdy jsi neviděl... neviděla tenisovou raketu?“

„Viděla,“ pípla jsem úplně nemožně.

„Hele, chci jenom vědět, jak tu ještě budeš dlouho. Taky bych si rád pinknul o zeď. Jenže tenisákem.“

„Já... já už jdu,“ zablekotala jsem. „Klidně si zahraj. Já tady bydlím, tak můžu přijít jindy.“

„To zas nemuselo být tak hned,“ zamumlal smířlivě.

Říkala jsem si, že bych nemusela tak zbrkle vyklízet pole, ale vtom se nahoře v šestém patře otevřelo okno a mamčin hlas mi z té výšky spadl rovnou k nohám:

„Lauró, pojď domů, bude večere!“

„Tak vidíš, stejně musím,“ pokrčila jsem rameny.

„Tak prima,“ řekl, a aniž by si mě dál všímal, začal si pinkat o zeď. Nejdřív pěkně zvolna, ale pak čím dál prudčeji a prudčeji, a než jsem z druhé strany domu zapadla do vchodu, měla jsem vážné obavy, aby se tou mou zlatou dobrou zdí náhodou neproboural až do sklepa.